

Վարխաանգ Անանյան

Անձրև

Միրում եմ անձրևը, երբ նոսր վարագույրներով կախվում է սևագորշ ամպերից և տիեզեր
ական ցնցուղի նման իր տարափի տակ առնում հանդ ու անդաստան: Միրում եմ
շոնդա
լի անձրևը՝ ջրառա՛տ, ծանր,
որ աղմկալի հարվածում է տանիքներին ու ջրհորդաններով գահավիժում ցած և
որին սաղարթախիտ ծառերը, միայն
վայրկյաններ դիմադրելուց հետո, թևաթափ ու խոնարհ հնազանդվում են լուռ:
Հանկարծահաս հորդ անձրևը, անակնկալ տեղատարափը, որ հեղեղում է արար
աշխարհ և
շեկ առվակներով իջնում մեր լեռների լանջերից: Միրում եմ անձրևը ամառվա
երկարատև
երաշտին, երբ թոշնած բույսերը ուշքի են գալիս և վերակենդանացող
արարածների նման
«օխայ» են քրթմնջում հրճվանքով: Միրում եմ և գարնանամտի անձրևը, որին
ուղեկցում են
ամպերի առաջին որոտներն ու հրեղեն կայծակները, որոնք կարծես գարնան
առաջին
համբավաբերներն են, նրա հաղթական մուտքն ազդարարողները: Միրում եմ
անձրևը իր բոլոր
ձևերով, իր բոլոր արտահայտություններով: Միրում եմ և՛ գարնան ուրախ
անձրևը, որ անթիվ
կյանքեր է արթնացնում երկրի վրա, և՛ աշնան մելամաղձոտ ու տևական

անձրևը, որ թախիժ է
բերում ու տխուր հուշեր: Երբ սկսվում է անձրևը, ես դուրս եմ գալիս ու քայլում
բաց երկնքի
տակ: Թող թափվի՝ բոլոր կյանքերին կյանք տվող երկնային հեղուկը: ...Ասում են՝
ես անձրևի տակ եմ ծնվել և, երբ աշխարհ եկա, առաջին ձայները, որ
լսեցի՝ ամպի գոռոցն էր և
անձրևի շոնդալի թմբկահարությունը: Գոռոցոռում են ամպերը, կայծակը խփում է
դիմացի ժայռին, և ահաբեկված մայրս այդ պահին աշխարհ է բերում ինձ՝
հագար տեղից կարկաստած մեր վրանում: Դա օգոստոսն էր,
բայց այնպես ցուրտ էր մեր սարերում, որ շներն անգամ դողում էին իրենց
բներում: Առ
անց մորս համաձայնությունը հարցնելու՝ շալը կապել են նրա մեջքից,
ինձ խանձարուրով զգել մեջը:
Իմ բոբիկ մայրը լեռան լանջով բարձունքից քայլել է դեպի հովիտը: Քայլել
է դեպի տաքը, դեպի արևը՝ իր վերջին գավակին գազազած տարերքից փրկելու
համար...
Ահը սրտում իջել է մայրս լեռերից՝ իր մեջքին զգալով այն փոքրիկ արարածի
գոյություն
ը, իջել է ամպերի միջից: Պետք է որ մայրս թաքուն բերկրանք զգար իր սրտի
տակ,
բարի արևից ջերմացած այն հովիտն իջնելիս: Բայց և երկյուղ է ունեցել իր սրտում
մինչև
ոսկորները թրջված այդ գեղջկուհին,
երկյուղ ինձ համար: Ես տրոփում էի նրա նիհար մեջքին, և նա զգում էր,
որ դեռևս կենդանի եմ: Կես դար է անցել այդ օրերից :
Դու վաղուց ննջում ես հողի տակ, աղոտ եմ հիշում քո սուրբ պատկերը,
վաղամեռ մայր իմ: Բայց հիմա էլ պարզ ու հստակ տեսնում եմ քեզ՝ ցուպը
ձեռքիդ,
ոտաբոբիկ, քոչվոր թրքուհու նման բեռնի թիկունքիցդ կապած՝
մեր ամպոտ սարերից հովիտն ես իջնում: Կայծակից ու որոտից փախցնում էիր
ինձ՝
քո վերջին պտուղը: